

## Mă apasă gerul...

Alexandru Cristian

---

E numai ger și moarte afară  
Din casă mă uit cu milă  
La ființele străzii ce nu au loc în țară  
Iar gerul mă atinge cu silă.

Steaua a încremenit pe vecie,moarte  
Păsările îngână ecoul viforului groaznic,  
Rănile din suflet îmi sunt rupte  
Acum gerul face dreptate.

Ce dulce ar fi dacă nu mai gerul  
Mi-ar strivi carnea și oasele simple...  
Dorul de tine îmi umple  
Sufletul ce e fără suflu și îmi rupe greul  
Echilibru în mine și anume tu să fii ființa mea.

Șuieră duios gerul,de frig fulgii cad morți  
Pe pământul de frig deșertificat,iar oamenii  
Mai mult îngropați și uitați  
De blândul soare își plâng soarta,munții  
Falnici zâmbesc disprețuitor la ei ,cei nevinovați.

Nu mai pot scrie,cuvântul îmi distruge  
Creierul,mâna cade moartă lângă trup,să vreau  
A visa nu mai pot,gerul m-a făcut veșnic,să iau  
Un leac aș vrea,dar nu știu care,îmi plânge  
Inima după soare,după mare dar și după tine,da  
I-am venit de hac gerului,tu ești unicul meu leac.

Din volumul Pietre si Inimi, publicat in anul 2015